

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΠΟΥ ΤΗΝ ΓΡΑΦΕΙ Ο ΣΟΥΡΗΣ

Τὸν ἕκτον διατρέχουσαν καὶ δέκατόν μας χρόνον
καὶ μένει πάλιν ἔδρα μας ἡ γῆ τῶν Παρθενῶνων.

Ὁκταβρίου δεκαεῆν,
μπόλικος παράθ' αὐ τρέψη.

Ἔτος χίλιον καὶ ὀκτακόσκι καὶ ἑνενηντα σὺν ἑννιά,
νεοὶ πόλεμοι λυσσώδεις μετ' ὅτ' ὀν ψεύτη τὸν ντυνῶν

Ἐξάκοσκι λογαριάζω καὶ ἑβδομηκοντα καὶ ὄκτω,
καὶ σὺν μὲρος λυσσασμένους πανηγύρεις ἑλακτὸ

Γεῦμα Βουδούρη βασιλικὸ ὅτ' ὄν φτωχοστόλιον τὸν Γαλλικόν.

Στὴν Γκράν Μπρετάνια σκαθρὸ καὶ ἐπίσημο τραπιζὶ
τοῦ ρέκτου τοῦ Βουδούρη,
ἐκεῖ καὶ ὁ Ναυάρχος Φουρνὴ καὶ ναυτικὸι Φραντζέζοι,
καὶ τόσκι νταβατοῦρη.

Ἐκεῖ Ῥωμάνος ὁ πολὺς
μετὰ λαμπρῶν περιθώλης,

Μινίστρος ἐξοχώτατος τῆς νέας Ῥωμησοῦνης,
ἐκπροσωπῶν τὰς σχέσεις τῆς ἐν μέρει καὶ καθόλου,
καὶ ὁ κύριος Καραπάουλος ὁ τῆς Δικαιοσύνης,
ὁ νῦν ἐπιλεγόμενος καὶ Θεῖα τοῦ Καρόλου,
ὁ νῦν ἕττον εἰς τὴν τράπεζαν φαιθὸς ἐφωτοβόλει
καὶ ὁ κύριος Σιμόπουλος χωρὶς τὸν Καρατσόλη.

Ἐκεῖ καθένας ἄφθονον τὸν Καμπανιτὴν χύνει
γιὰ γούστο καὶ γιὰ γούρη,
ὁ τῶν Ναυτικῶν Ἰπουργὸς γιὰ τὸν Φουρνὴ προπίνειν
καὶ αὐτὸς γιὰ τὸν Βουδούρη,
ὁ δὲ Ῥωμάνος ἀναστάς κατέπληξε τοὺς ζῆνους
μετ' ὅτ' ὄν προπῶν γιὰ τὸν Λεζὶν καὶ γιὰ ἄλλους πεθαμμένους.

Διάχρσις ἀδελφικὴ
καὶ ἀγάπη καὶ λατρεία,
καὶ παιανίζει μουσικὴ
ἀπὸ τὴν γαλαρία.

Λόγο δὲν λένε σόλοικο,
βαρουνε τὰ λαγούτα,
τό φαγοπότι μπόλικο
καὶ μπόλικα τὰ φρούτα.

Ἀπάνω κάτω βιαστικὸι
συντρέχουσαν σερβιτόροι,
καὶ ἀπὸς χάσκουσαν νηστικὸι
ψωροσουλταταῖοι.

Ἐντὸς ὁ μόνος ὁ πολὺς
καὶ ἐκτὸς πενιῶτων γῶνα,
καὶ ναῦτα στέκουσαν εὐσταλεῖς
μετ' ὅτ' ὄν φώσφορα καὶ φῶτα.

Γραλλίζουσαν τόσκι τρικαντὰ,
ποῦ κόσμος τὰ ζηλεύει,
Γαλλία πάλι μᾶς γληνετῆ,
Γαλλία βασιλεύει.

Ἐκεῖ παρὴν μετὰ στολής
καὶ ὁ Ναυάρχος ὁ Φασουλῆς,
οἰκτεῖραν τοὺς θαλασσινοὺς ἀσημοτάτου Στόλου
καὶ θεωρῶν περιπαθῶς τὴν θείαν τοῦ Καρόλου.

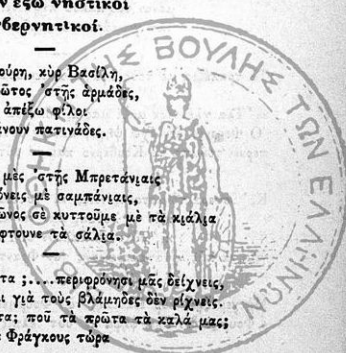
Φορεῖ καὶ αὐτὸς τὸ τρικαντὸ,
φορεῖ τὸ ζῆρος τὸ κοντὸ,
ὡς σύμβολον τοῦ Ναυτικῶ
ποδῶρη φέρουσαν ἀστακοῦ.

Ψάλλον ἐξὼ νηστικὸι φίλοι Κυβερνητικὸι.

Κύρ Βουδούρη, κύρ Βασίλη,
ποῦσαι πρώτος ὅτ' ὄν ἀρμάδες,
καρτερῶν ἀπὸς φίλοι
καὶ σὺ κάνουνε παιτινάδες.

Ἐσὺ τρῶς μετ' ὅτ' ὄν Μπρετάνιας
καὶ φουσκόνεις μετ' ὅτ' ὄν σαμπάνιας,
καὶ ἑμεῖς ἐξὼ τοῦ Νομφῶνος ὅς κιντοῦμε μετ' ὅτ' ὄν κιάλια
καὶ μᾶς πέρτουσαν τὰ σάλια.

Κύρ Βασίλη, τείναι τοῦτα ; ... περιφρονεῖς μᾶς δειγνεῖς,
καὶ ὅτε κῶτας κοκκαλάκι γιὰ τοὺς βλάμηδες δὲν ρίχνεις.
Ποῦ τὰ γεμάτα τὰ φῶτα ; ποῦ τὰ κῶτα τὰ καλὰ μᾶς ;
ἔσὺ τρῶς μετ' ὅτ' ὄν Φράγκους τῶρα

και σου παιζ' ἢ κλαπαδώρα,
κι' ἔμεις ἔξω λιγωμένοι γλείφουμε τὰ δάκτυλά μας.

Κύρ Βασίλη μὲ τὸ μούσι,
πού πολὺ μὰς ἐκτιμᾷς,
πῶς σὲ τοῦτο τὸ τσαμπουσί
δὲν ἐκάλυπες κι' ἑμάς ;

Δὲν ἐπίστευε κανεὶς
ἓνα τέτοιο ξαφνικὸ
πῶς τοιγκούνῃς θά φανθῆ;
γιά λερούσι φιλικό.

Κρέμα, δὲν μὰς ἀγαπᾷς,
μὰς τὴν σκάρωσες ὠραία,
μὲ τοὺς φράγκους τώρα πᾶς
καὶ μὲ τὸν Φουρνὲ παρῆα.

Πρώτους φίλους σου τοὺς πιάνεις,
γάνεσαι γιὰ τρικαντὰ,
καὶ γιὰ τοῦτα τώρα κάνεις
τὸν μεγάλο κουβαρντὰ.

'Από πού καὶ πῶς σοῦ μᾶθηκε
τέτοια σκέψις 'στὸ κεφάλι ;
ἀπὸ πού κι' ὡς πού, Ναυτίκε,
'βγήκαν βλάμηδες οἱ Γάλλοι ;

Κύρ Βασίλη, κύρ Βασίλη,
μὴν βιδᾷν, γαλάντη φίλε,
μιά σαμπάνια κι' ἔξω στείλε
νὰ ὀρσοῦμε τὰ χεῖλη.

Κι' ἀφοῦ τῆς μὲ Γάλλους τώρα, γέλα, γάλλιζε, κι' ἀγάλλου,
στεῖλε μας καὶ ἄλλο μπουτι κανενὸς θρεμμένου γάλλου.

'Από πού καὶ πῶς, ἀσίκη,
τὸν Φουρνὲ θαρρεῖς γιὰ βλάμη ; ...
κρέμα 'στὸ κουβαρνταλήκι,
πάνε τὰ λεπτὰ χαράμι.

Κύρ Βασίλη, μὲ τοὺς φράγκους μὴν ἀνοίγεις πολὺ,
ὁ Φουρνὲ δὲν ἔχει ψῆφο, νὰ σὰς δόσῃ 'στὴ Βουλῆ,
τίποτ' ἀπ' αὐτὸν δὲν βγαίνει
καὶ προσέσεις φλογερὰς,
μόνον τοῦ κακοῦ πηγαίνει
τῶν γεμισμάτων ὁ παρῆς.

Τὰ τραπέζια μὲ τοὺς φράγκους δὲν συμφέρουν ἐξόλου κι'
κι' ἔλα γλάντισε μαζί μας κι' ὄλα τὰ ποτήρια σπάστα. (ἄστα,
Ὁ Φουρνὲ δὲν ἔχει ψῆφο, καὶ μὲ τέτοιους σὰν ζευκάρη
πέρνει τοῦμπα τὸ Κουβέρνο καὶ μ' αὐτὸ καὶ σὺ τοῦμπαρῆς.

Κι' ὕστερα τὸ μετανοήσεις, κι' ὕστερα δὲν παίζεις ρόλο,
πᾶν τὰ λούσα, πᾶν τὰ κάλλη,
κι' οὔτε σὲ καλοῦν οἱ Γάλλοι
γιὰ νὰ πᾶς ν' ἀναμορφώσῃς τὸν Φραντζεζικὸ τὸν Στόλο.

Μὴ γεμίζῃς, κύρ Βασίλη, τῶν Φουρνιῶδων τὸ στομάχι,
ὁ Φουρνὲ δὲν ἔχει ψῆφο κι' οὔτ' ἐλπὶς δὲν εἶναι νᾶχη.

Μὴ τὴν τύχη σου τὴν σπρώχνῃς, μὴ τὴν τύχη σου σκουντᾷς,
καὶ μ' ἐκείνους πούχουν ψῆφο τὸν παρᾶ σου νὰ γλεντᾷς.

'Ἀχ! ἐκείναις ἡ ζακούσκακι, ἄχ! ἐκείνα τὰ φαγιὰ σου,
στεῖλε κι' ἔξω μιά σαμπάνια νὰ τὴν πιούμε 'στὴν ὑγεία σου,
στεῖλε καὶ χαμπόσαις τρούφις καὶ σπαρῆγγια γιὰ μιζέ,
τόκα μία, κύρ Βασίλη, τόκα, Ναύαρχε ποζέ.

Ἠρόδοτος τοῦ Φαδουλιῆ, πού ψιθούρουσ προκαλεῖ.

'Στὴν ὑγεία σας, κύρ Βουδούρη, Ναύαρχε Φουρνὲ καὶ Γάλλοι,
φίλοι, σύμμαχοι μεγάλοι.
Τὸ ποτήρι μου προτεῖνω
κι' ὑπὲρ ὄλων σας τὸ πῖνω.
Τὸ πῖνι τὸ πῖνι
τὸ κρασί ποῦ πῖνω πῖνει.

'Στὴν ὑγεία σας, 'στὴν ὑγεία σας... χαῖρε, σύμμαχοι Γαλλία,
προσφιλῆς ἀειθάλια.
Γεῖά σας, φίλοι ναυτικοί,
γεύματ' ἀπ' ἔξω κι' ἐκεῖ,
πέρασαν καιροὶ καὶ χρόνια
μαῦρα καὶ γρουσουζίκια,
τώρα γλάντις καὶ κατόνια,
τῶρ' ἀβάντι μούζικια.

Γεῖά σας, φίλοι μουστέρηδες,
νὰ σταυροὶ καὶ νὰ βραβεία,
σουαρίδες κι' ἑσπερίδες
μὲς 'στὴν Γαλλικὴ Πρεσβεία.

'Ἀλημονήτη βεγκίρα,
κι' ἀπαστράπτων καὶ βροντῶν
συμπαρῆσάτ' ἐκεῖ πέρα
Θουωρῆς ὁ γκράν Κορντόν,
καὶ μὰς δέχῃτ' εὐφροσύνης ὁ Γαλάτης Μωρουῆρ
καὶ μὰς λέγει ἀκαληγόντα, μὴν νοῦ κι' ὀρεβοῦάρ.»

Χαῖρε, σύμμαχοι Γαλλία, χαῖρε, φίλη δημοκρατία,
χαῖρε, δυναμικὸς προστάτης,
διαραχὲς ἀδυναμία καὶ συμπάθεια τοῦ γέρου,
τοῦ καὶ πάντων νεωτέρου.

Σὺ δεσμιῶν ἀγάπης κρῖκος
κι' ὁ 'δικός μας ὁ Ναυτίκος
γαλαντόμος ὅπως πάντα κάνει γεύματα γιὰ σί,
κι' ὄλοι ξέρον 'στὴν Μπρετάνια πῶς δὲν ἔχει βερεσέ.

'Στὴν ὑγεία σας... ἱ-ἱ-ἱούρα,
χαῖρετῶ σας πέρα πέρα,
ἄχ! ἄς εἶχα μιά κουμπούρα
νὰ τὴν ρίξω 'στὸν ἀέρα.

'Εθίβα, Γάλλοι,
σύμμαχοι πούροι,
τῶδεῖς κάλι,
τρανὲ Βουδούρη.